

▽ ▽ △
Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
in jih ne vrača.

Posamezna številka 20 vin.

▽ △ ▽

OSK.

▽ △ ▽
Uredništvo je v Ljubljani, Knaflcove ulice 5,
I. nadstr., upravništvo pa pravilam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

▽ △ ▽

Politično-satirični tednik.

Usmiljeni lovec.

Dr. Tavčar: Le beži, dr. Žlindra, z dolgim nosom in dolgimi ušesi, le beži v božjem imenu! Saj sta te razdelala Stein in Malik tako, da nimaš niti za majhno večerjo zdravega mesa več, ampak same krpe in rane in bule in bunke! Škoda bi bilo šiber in smodnika!

Gospe terciarki.

Gospa Bobek: Ali se tudi vi, gospa Treska, vnete za žensko gibanje? Prijateljica Berta mi vedno priporoča, naj pristopim v njih krog. Tudi zdravnik mi je priporočal mnogo gibanja, da dobim bolj vitke ude. Kaj mislite, ali bilo dobro v ta namen „žensko gibanje“? Moj stari se norčuje, da je vse takozvano žensko gibanje le gibanje — jezičkov!

Gospa Bobek: To vam pa rečem, da londonski sodniki slabo poznajo ženski značaj, ako mislijo, da se bodo feministe za denarno globo šest mesecev obnašale spodobno. To je strašno, kako nizko nas cenijo! Zakaj jih niso rajši kaznovali s kaznijo, da bi morale nositi pol leta ključavnice na ustnicah, kakor je priporočal svoj čas prosluli dr. Mahnič.

Gospa Treska: Londonskih tovarišic pa le ne morem prav spoštovati. Praskale

Gospa Treska: Dedec nič ne ve; zakaj mu pa verujete. Jaz sem verjela svojemu možu zadnjič pri altarju. Vidite, gospa Bobek, jaz podpiram „žensko gibanje“, odkar so ga prenesli k nam. Pa me pogledajte, ali mi je to na dobro ali ne? Ako bi šla vsak teden dvakrat na Kredarico, ne bi mogla biti vitkejša kakor sem. Seveda nismo slovenske feministe dosedaj umevale pravega bistva „ženskega gibanja“. Šele pred kratkim so nam pokazale londonske kolegice, da je vrhunec ženskega gibanja pretepanje sodnikov in policajev, kričanje, praskanje in brcanje.

in grizle so redarje, ki so jih tako pohlevno in nežno nosili iz sodne dvorane. Jaz pa se ne bi hotela niti geniti! Rada bi videla, ali premore London policaja, ki bi me mogel nesti!

Gospa Treska: Vi seveda lahko govorite tako, vi, ki vas potegne komaj tramvaj. Tudi ne bi bili v zadregi zaradi globe, ki jo plačujejo na Angleškem v funtih. Odkod pa naj jaz vzamem sto funtov, ko jih imam komaj nekaj nad štirideset!

B,

Župnika Pečenkarja nerodne sanje.

Naslonjen na mehko blazino, je gledal župnik Pečenkar skozi okno in mirno prebavljal obilno kosilo.

„Kako je človek len!“ je vzdihnil.

Oči, majhne in krmežljave, so mu dremotno gledale po lepi okolici. V daljavi so se lesketala žitna polja kakor pozlačena; nad njimi je mogolal zrak v popoldanski vročini.

„V prirodi je vse tako lepo mirno, ljudje se pa bijejo in koljejo!“ je zamrmral in sedel k prozoru, da bi bral časopis. „Vračajo se časi francoske revolucije,“ je čital, „že vidimo v duhu krvavo giljotino. Narod francoski . . .“

Ni se mu ljubilo nadaljevati; zaspane oči so mu mežale vedno žalostneje.

„Ne daj, o Gospod, da bi sramotili Tvoje služabnike! Mogoče so to zaslužili, in pošten krščanski človek bi jim skoraj privoščil kazen, ker Francozi so od vruga! Toda kaj, če pride to pohujšanje k nam!“

Vendar te hude misli in slutnje niso premagale njegovega olimpskega miru in njegove pozemske lenobe. Rdeče, mesnate roke so spustile časnik, ki je v lahkem vetriču odfrfotal skozi okno . . .

* * *

Nedelja je . . . Župnik koraka počasi v cerkev. Radoveden je, če uresničijo svoje grožnje župljani, do katerih so že prodrle pogubne novice, to je hudičeve ideje o ločitvi cerkve od države.

Prostor pred cerkvijo je prazen in vrata so zaprta . . . Torej vendar! Sveta jeza se loteva duhovnika; rad bi podil ljudi v cerkev.

„Kako nas kaznuješ, kako nas tepeš!“ Iz srca mu prihajajo globoki vzdih, naglo in odločno odhiti proti županovi hiši.

Naenkrat zagleda pred sabo veliko množico. Razgreti so obrazi, oči se bliskajo, krepke moške pesti, jezo stisnjene, mu prete oddaleč . . . Zopet in zopet mu doni na uho klic: „A la lanterne, à la lanterne!“ Ali je res na Francoskem? Čudež božji, — res je zašel mednje. Množica ga zajame, divje vpitje mu doni na ušesa. Njegova smrtna pesem? —

Kako čudne misli ga mučijo in more! Ali ni bil nekdanj v krajih, kjer govore drugače in kjer je smel z ljudstvom počenjati vse, kar je hotel? Ali si niso dali ljudje potrpežljivo slačiti kožo s telesa kakor gost zimsko suknjo? In niti zinili niso nikdar ničesar! Ah, da, spominja se: tam doli v lepih krajih slovenskih, tam je bil prej . . . Tam, kjer prebiva ubogo, oslovsko potrpežljivo ljudstvo, tako dobro in verno, tako pobožno in voljno, da narediš z njim, kar hočeš . . .

— Ah, da bi mogel zopet domov! Zastonj poizkuša bežati; noge so mu vko-

vane v tla. Pečenkar čuti, da mu je prišla zadnja ura; mrzel pot mu obliva čelo in smrtna sraga mu polzi po licu.

„V Tvoje roke . . .“

Kako blatna je njegova sutana — prvi kamen mu zažvižga ob ušesu! Drugi ga zadene v sredo čela in z obupnim krikom pade župnik z obrazom na tla . . .

* * *

V kuhinji je pomivala prsata Micka posodo, ko je naenkrat zaslišala krik in ropot v bližnji sobi.

„Ježeš, Ježeš, gospod!“ — je zavpila, si malo obrisala roke in tekla noter. Župnik Pečenkar se je pobiral od tal; obraz mu je bil ves spačen od bolečin. Na sredi čela je imel veliko bunko, ker se je bil padajoč zadel ob rob omare.

„Ježeš, gospod, kaj pa je? Ali so jih liberalci?“

„Tiho, babnica, pa mrzle vode prinesi!“ ji je velel čemerno; sam pri sebi pa je dejal: „Kako dobro da smo doma v preljubi, klerikalni Avstriji!“

Satyr.

Klerikalnih backov ko-račnica.

Mi klerikalni backi smo,
poglejte nas ljudje!
Vsi farju hitro, radostno,
spolnujemo želje.
Kar reče on, to se zgodi,
četudi brat ob tem trpi.
Kaj mar nam to?
Kaj briga nas?
Saj far učil
tako je nas!

Hinavci vsi veliki smo,
čast krademo ljudem;
v „Slovincu“ jih obiramo,
da jih jezi potem.
Kaj mar nam to?
Kaj briga nas?
Saj far učil
tako je nas.

V polit'ko se vmešavamo,
ker v to nas sili far;
med ljudstvom združbe delamo
povsod in pa vsekdar.
Kaj mar nam to?
Kaj briga nas?
Saj far učil tako
je vedno nas.
Kar far stori
vse prav stori.
Naj le krivica
se godi,
saj farju dobro se godi!

Taborski.

V prijateljskem krogu.

Pokvekar: Bog pač lepo skrbi za Slovence, in jim brž nadomesti vsako izgubo.

Bela žena nam je pobrala goriškega slavčka, obenem pa je Vila poljubila kaplana v Zagorju ob Savi; in kmalu je zapel v „Domoljubu“ nove božanske verze! Le čujte: „Sedeminštirideset let je stara, pa še pameti ne mara Terezija Podlesnik. A kje je žganje, bara.“ Pa naj mi še kdo reče, da se med katoliškimi možmi ne rodi Bogu dopadljivih talentov!

Sladkoust: Tudi jaz nisem tako zaigrizen strankar, da ne bi priznaval hvalevrednega napredka v katoliškem taboru. Najboljša pridobitev v katoliški organizaciji je vsekakor nova telovadnica krščan-

in vedno veseli Šmarčani. O tem piše „Domoljub“: „Šmartno je bilo mlačno, malomarno in brezbrizno“. — Prestrašil pa sem se, ko sem bral: „Okolica je bila goreča“. Čemu pa imajo požarno društvo?

Sladkoust: Nikar ne zabavljajte Šmartnu in okolici. Blizu tam v Gradišču je umrl eden izmed najbolj katoliških mož. Dosedaj sem mislil, da je pojem „katoliški“ enak pojmu „črnemu“, ki ga ne moreš stopnjevati. Sedaj pa vemo, da po „Domoljubovi“ slovnici stopnjujemo lahko: črni katolik, črnejši katolik, najčrnejši katolik in: katoliški črni, bolj katoliški črni in najbolj katoliški črni mož.

Mustafač: To še ni največje katoliško čudo našega stoletja! V Trnju je umrl fant Anton Bergoč, najstarejši župljan,

sko socialne zveze. Kako lepo in koristno bo vendar, ko se vrnejo romarice iz Lurda ali Rima! Doma se bodo krepčale nanovo, ljubko skakaje čez kozla v „Unionu“. Tudi sloveči drog kaplana Petra preneso v „Union“, da bodo imele sramežljive device svoje nedolžno veselje z njim.

Mustafač: Kranjski klerikalci se res lahko ponašajo, da se ne boje nikogar. Sedaj so postali s svojim organizatoričnim delom nevarni že tudi — peklui! V Šmartnem pri Litiji je namreč ondodna katoliška posojilnica kupila — Škratovo hišo, kamor se preseli tudi katoliško izobraževalno društvo. Prišli so, kamor so si želeli že zdavnaj, prišli so tja, kjer jih najrajši vidimo vsi miroljubni ljudje.

Pokvekar: Saj je bil pa tudi že skrajni čas, da so se katoliški gospodje umaknili k hudiču, podomače k Škratu. Pred kratkim je bilo v Šmartnem „večno češčenje“ — lajiki seveda ne razumemo, kaj nam hoče s tem povedati „Domoljub“. Gotovo je le, da tam niso nič pili ne plesali, ker sicer ne bi bili izostali zdravi

dosegel je nežno starost 90 let. „Domoljub“ vzdihuje: „Bog nam daj mnogo tako pridnih fantov!“ Pozabil pa je pripomniti: „Bodo že častiti gospodje kaplani skrbeli, da vkljub temu ne izumre človeški rod. Konkurenca bi bila izključena.“

Pokvekar: Stebri katoličanstva se majo. Nedavno se je zazibal ves Vatikan, ko je počila bomba v cerkvi sv. Petra. Dva dunajska krščanskosocialna stebra sta se majala prav nevarno, ko se je nسلanjal na nju župan Lueger, da je prišel v parlament reševati volilno reformo proti pluralitetnemu sistemu. Na Tirolskem se pa majo sploh vsa katoliška cerkev, ker so se učitelji odpovedali mežnarski in ministrantski službi. Dr. Žlindra ne tuguje zaman, da katoliška cerkev trpi šilo. Bog se usmili, kako daleč smo zagazili in kam še gazimo?

Mustafač: Dobro se jokaš, ljubi prijatelj! Le naprej!

Pokvekar: Saj pravim, če pojde to tako dalje, je najbolje, da — obupamo, pa je!

B.

Odkritosrčni berač in skopi Bisagar.

Berač: Bog daj dober dan, gospod fajmošter!

Bisagar: M—m—m...

Berač: Prav lepo ponižno vas prosim, usmilite se mene ubogega bolnega reveža, ki že tri dni ni zaužil nič gorkega! Dajte mi, dajte kaj vbogajme!

Bisagar: M—m—m... Nimam sam ničesar.

Berač: Tako? — Potem se hodite pa še izprehajaj?

Köpenick v Zagrebu.

V soboto je zazvonil pri dr. Franku telefon. Javil se je znani furtinaški kanonik N.

„Doktore, nekaj važnega! Prosim, potrudite se k meni!“

Dr. Frank je ves srečen tekkel v nadškofijsko palačo. Kanonik mu je predstavil visokega nadškofovega gosta, dvornega in ministerijalnega svetnika pri ogrskem ministrstvu zunanjih del, Ozvalda Bergerja, viteza Waldenegg. Začeli so se klanjati „do zemlje crne“, a dr. Frank je bil ves iz sebe, ko mu je visoki odposlanec napovedal obisk v strogo zaupni stvari. Medtem so člani kapitlja tekmovali med seboj, kako bi bolje gostili odličnega gosta. Odkazali so mu tri najlepše sobe v nadškofijski palači, saj je namignil,

da ima v žepu usodo bogate djakovske škofije.

Pri lukulskem obedu je omenil mimogrede, da hoče s Frankovo stranko skleniti pakt. To se je kanonikom zdelo povsem naravno. Za pakt s tako odlično stranko pa je treba tudi denarja, a gospod ministrski svetnik ne nosi ničesar s seboj zaradi nevarnosti na — ruskih železnicah. Tudi to se ni zdelo kanonikom nič čudno. Brž je dal prvi 1000 K, drugi pa 800 K. Na tihem so si mislili: saj ostane denar „med zlahto“. Popoldne je prišel ministrski svetnik k dr. Franku, ki ga je sijajno sprejel in pogostil. Čudno je bilo le, da je govoril samo o paktu a nič o denarju.

V nedeljo pa je dejal dr. Frank: „Baš nas je ljepo nasamario taj magarac!“

— Da bi bil vsaj originalen slepar, ne pa tisti Strasnoff ki je pred leti z imenom ministrskega svetnika osleparil kostniškega škofa Bubiča.

V ponedeljek je dejal nadškof Posilović kanonikoma: „Kako ste mogli zaupati potepuhu, saj sem si takoj glasno mislil, da je falot! Le iz usmiljenja sem mu prepuštil tri sobe.“

Kanonika sta odgovorila: „Saj sva tudi midva vedela, da je slepar, dala sva mu denarja le zato, da se ga odkrižava.“

Dr. Frank pa je pritrdil: „Še preden je bilo znano, da pride ta človek v Zagreb, sem že vedel, da je varalica. Dal sem se mu le na videz voditi za nos in ga nisem hotel razkrinkati, zato da bi klativitez mogel slepariti — tudi moje politične nasprotnike!

B.

Iz pridige k kega župnika.

Ljubi backi! Ljube moje ovčice!

Goreče vam priporočam tri božje čednosti, namreč: vero, upanje, ljubezen.

Prizadevajte si, da boste iz vsega srca verovali vse resnice, ki vam jih razlagam na tem svetem kraju. Saj tudi jaz živo verujem! (Zase: Da, verujem, toda ne tega, kar vam govorim, ampak verujem le to, da ste vi vsi kosmati oslički, sicer ne bi hoteli poslušati in prebavljati mojih pustih otrobov.)

Pa tudi trdno upati morate v svojih srcih. Upajte, tako trdno upajte, kakor upam jaz, vaš dušni pastir! (Zase: Da, upam, da se pri takih tepcih, kakor ste vi, moj žep napolni do vrha.)

Posebno vam pa priporočam ljubezen. Ljubite tako goreče Boga in Marijo kakor ju ljubim jaz. (Zase: Da, ljubim, toda ne Marije, ampak le Marijine device, katere mi tako prijetno lajšajo in slajšajo življenja trnjevo pot.)

Zorislava.

Popravek.

Kaplan Devoljub je poslal uredništvu tale popravek:

Ni res, da sem poljubil svojo kuharico Uršo; res pa je, da me je poljubila ona sama.

Ni res, da sem jedel v petek nalašč meso; res pa je, da nisem vedel, kateri dan je.

Ni res, da sem prišel k maši pijan in da sem obležal tam; res pa je, da sem bil popolnoma trezen in sem omedlel in obležal le vsled hudega prostovoljnega posta.

Miloš.